

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 366.

Solste Sæssion.

86de Møde.

Lørdagen den 19de Januar Kl. 7 Aften.

(Forsæt.)

Neergaard (fortf.): Den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds (Schulin) har udtalt sig meget stærkt derimod, han har meget stærkt holdt paa, at Landstutteriet fremdeles skal vedblive, han vil ansee det for et stort Tab med Hensyn til Landets Hesteavl, hvis man ophævede det; han vilde saaledes, at man skulde beholde, hvad man havde, men han ønskede ikke, at man skulde „remontere“; men saa seer jeg ikke, hvad den ærede Rigsdagsmand kan vinde derved, at Forholdet bliver, som det nu er, thi i Udvalgets Forslag om en ny § 15 hedder det, at forinden Landstutteriets Ophævelse skulde dets Hingste sælges ved offentlig Auction, forsaavidt de ikke overgaae til Stamstutteriet, og at de Hingste, som Controlcommissionen anseer for tjenlige til Forbedringen af Landets Hesteavl, kun maae sælges med den Forpligtelse, at de forblive i Landet. Naar man gaaer frem paa den Maade, synes jeg, at den ærede Rigsdagsmand opnaaer accurat det Samme; thi Rytten bliver eens, mener jeg, enten Hingstene staae hos en privat Eier rundt omkring i Landet, eller de staae i Kolbing, hvad den ærede Rigsdagsmand sætter saa stor Pris paa; og paa den anden Side troer jeg, at Bestigtigelsescommissionen kun vil udtage saadanne Hingste til Salg, som ere tjenlige for Hesteavl. Naar man ikke længere vil remon-

tere, varer det jo ikke længe, inden det hele Landstutteri falder bort af sig selv; jeg kan derfor ikke skjønne, at der kan være Noget tabt ved at hæve Landstutteriet, naar man istedet derfor vedtager Udvalgets Forslag til en ny § 15. Den ærede Rigsdagsmand har sagt, at han gjerne vilde beholde Landstutteriet, men heller ikke han har vidst nogen Maade, hvorpaa det hensigtsmæssigt og godt kunde bestyres; ja, kunde man faae et Landstutteri, som er godt, og som blev bestyret efter gode og fornuftige Principer, var det en anden Sag, men da dette, saavidt mig bekjendt, endnu ikke er lykkes, troer jeg ikke, at man udsætter sig for noget Tab ved at stille sig af med det, især naar man gaaer ind paa Udvalgets § 15. Hvad der for mig og vistnok for en stor Deel af Udvalgets Medlemmer har havt stor Betydning, ligesom jeg ogsaa haaber, at det vil have stor Vægt for det ærede Things Medlemmer, det er, at der, som af min ærede Nabo (Bonne) omtalt, den 23de Februar 1859 er bleven afholdt et Møde i Randers, til hvilket der særligt var udstedt Indbydelse til alle landøkonomiske Foreninger i Sylland, og hvor det Spørghmaal udtryffeligt blev drøftet, hvad der skulde gjøres for Hesteavlens Fremme her i Landet; hvad der paa dette Møde blev vedtaget med Hensyn til Landstutteriet, skal jeg med den ærede Formands Tilladelse oplæse; i den paa Mødet vedtagne Indstilling til Ministeriet hedder det nemlig: „Forsamlingen har da troet, fra sit Standpunct af fornømtelig at burde henlede Regjeringens Opmærksomhed paa Landhesteavlens Til dennes Fremme lægger man et særdeles Vægt paa et heldigt